

Bibel OCH BEKÄNNELSE

NR 1 2026 – ÅRGÅNG 40. FINLANDSUPPLAGA ÅRGÅNG 12

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Tidning för S:t Johannes evangelisk-lutherska församling, Finland. Utkommer med 4 nummer om året.

Gemensam redaktion med Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige och Den Lutherska Bekjennelseskirke, Norge: Ingvar Adriansson, redaktör, Bjarte Edvardsen och Tor Jakob Welde. Layout: Ola Österbacka.

Redaktör för Finlandsupplagan: Ola Österbacka, Skolhusgatan 11 A 9, 65100 Vasa; tfn +358 50 339 6383; e-post: ola.osterbacka@sanktjohannes.info.

Ansvarig utgivare: Hans Ahlskog

Internet: <https://sanktjohannes.info>

Tidningen sänds till alla som meddelat intresse eller bidragit med gåvor.

Frivillig prenumerationsavgift kan betalas till IBAN: FI50 4108 0013 0282 31; BIC: ITELFIHH; MobilePay: 85622. Ny prenumerant: sänd namn och adress för tidningsmottagaren till redaktören. För tidigare prenumerant ange referens 5005.

S:t Johannes evangelisk-lutherska församling

Vi tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levtt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda.

Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår församlings existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

Vår tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära.

Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskriterierna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår församlings enda grundval: Bibeln.

Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

Vi delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av mer än 30 kyrkor runtom i världen. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Från redaktionen

Vi fick en vinter som hittills har känts ovanligt kall och lång. Kylan har bitit sig fast, inte bara i marken utan ibland också i människors sinnen. Samtidigt möts vi dagligen av nyheter om ett oroligt världsläge – konflikter, osäkerhet och en framtid som för många upplevs skör. Det är lätt att känna hur både köld och oro tränger sig på, hur hoppet provas när vi helst hade velat se ljusare tecken runt hörnet.

Just därför är det så viktigt att påminna sig om var vår trygghet ytterst finns. Bibeln ger oss gång på gång löftet om att vi får vila i Guds händer. Oavsett hur kall vintern är eller hur mörka rubrikerna blir, så förändras inte Guds trofasthet. Han är densamme i vinter som i köld. När världen skakar, står han fast. När vi känner oss små och utsatta, bär han oss. Den tryggheten är inte beroende av omständigheter, utan av Guds egen kärlek och nåd.

Med detta hopp ser vi också framåt som kyrka och församling. Under året som kommer samlas vi till gemenskap, undervisning, bön och eftertanke, där vi tillsammans söker Guds ledning för framtiden. Med Guds hjälp vill vi staka ut vägen vidare, lyssna på hans ord och låta honom forma både våra gemensamma tankar och hur vi i vår kyrka ska arbeta vidare med gåvor vi har fått. Sådana samlingar är viktiga milstolpar – platser där tro får fördjupas och där vi påminns om att vi inte vandrar ensamma.

Vi har också mycket att vara tacksamma för i det som redan sker. Det är med stor glädje vi kan hälsa en ny medarbetare välkommen till vår tidning: Bjarte Edvardsen. Vi är tacksamma för hans engagemang och gåvor, och ser fram emot det bidrag han kommer att ge genom sitt arbete. Varje ny medarbetare är en påminnelse om att Gud fortsätter att sända människor som vill tjäna.

Snart står vi dessutom inför påskens stora högtid. Återigen får vi stanna inför korsens centrum och höra Frälsarens ord: ”Det är fullbordat.” I dessa ord ryms allt hopp. Mitt i kyla och oro ljuder segerropet. Det som behövde göras är gjort. Därför kan vi leva i förtröstan, med blicken lyft och hjärtat fyllt av hopp – i tryggheten hos Gud.

Påskdagen är en enda stor glädjedag när Kristus visar att döden inte var hans slutmål. Han uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull skriver Paulus i Rom 4:25. Han står upp från döden och visar att det inte var några fabler eller myter han förkunnade under sin vandring med lärjungarna.

CFW Walther sjunger:

*Vår Frälsare uppstått och lämnat sin grav,
vår synd har han sänkt i ett bottenlöst hav.
Och salig var syndare, när han det vet!
Pris vare den heliga Trefaldighet! Kyrieleis.*

Ingvar Adriansson

Frestelse

DEPOSITPHOTOS

I EDENS LUSTGÅRD möter vi en listig varelse. Det är djävulen som har förklätt sig till en orm. Han är ond, och han vill förgöra den skapelse som Gud hade gjort, och där är allt gott. Och han lyckas. Han frestar Eva och Adam att överväga den försåtliga frågan: ”Har Gud verkligen sagt?” Den leder till att de börjar tvivla på Guds Ord och de faller.

Frestaren kommer igen när Jesus ska inleda sin offentliga verksamhet. Han försöker framställa det jordiska brödet som viktigare än det himmelska. Men då lyckas han inte. Jesus använder det vapen som Gud har anvisat för att bekämpa fienden: Ordet, som bryter vapnet ur frestarens hand. ”Det står skrivet: Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun” (Matt 4:4).

Efter tvivlet kommer förnekelsen: ”Ni ska visst inte dö!” Ormen påstår alltså helt fräckt att Gud ljuger. Han motiverar det med att Gud likt en människa vill bevaka sina rättigheter, i det här fallet att besitta en unik kunskap som han inte vill dela med sig. Och Eva tyckte att resonemanget var rimligt. Tänk om man kunde bli som Gud! Ormen utnyttjar självhävdelser, en av människans naturliga drifter.

Ett liknande resonemang kommer frestaren med också till den utmattade Jesus i öknen. Han

påstår att han har fått makt att ge Jesus all makt och härlighet: ”... för den är överlämnad åt mig och jag ger den till vem jag vill” (Luk 4:6). Men han ljuger igen. Han har inte all makt. Det är Jesus, som står framför honom, som har fått all makt, även om han i frestelsens stund ser helt annorlunda ut: svag och ynkelig. Men han känner kraften: ”Det står skrivet.”

Också mot lögnen ”ni ska visst inte dö” har Jesus samma motgift. Skriften lär oss att vi inte ska fresta Herren, vår Gud. Om Gud varnar oss för synden och dess följder – där döden är den yttersta följden – ska vi inte förringa hans ord.

Djävulen försöker locka Jesus att utmana Gud att med ett under beskydda honom när han utför en självmordshandling, att kasta sig utför ett bråddjup. Han hänvisar till att Gud har lovat beskydda honom och sända sina änglar till hans hjälp. Det är samma budskap: Ingalunda ska du dö!

Men Jesus övervinner frestelsen genom att svinga Ordets svärd: ”Det står också skrivet!” Han använder Ordet mot en falsk läsning av bibelordet – att rycka ut

ett enskilt bibelord och använda det mot dess egentliga mening.

Så har Jesus segrat i varje frestelse där de första människorna föll. När Adam och Eva började tvivla på Guds ord hävdade han dess kraft. När djävulen förvanskade Ordet hävdade Jesus

dess sanning. När människorna lät sig tjasas av sinnliga lockelser visade Jesus på den rätta ordningen i Guds rike: ”Det står skrivet: Herren din Gud ska du tillbe och endast honom ska du tjäna” (Matt 4:10).

Jesus ”har varit frestad i allt liksom vi fast utan synd” (Hebr 4:15). Han, den andre Adam, upprättade det som den förste Adam förstörde, både då han bestod i frestelsen och då han bar våra överträdelser på korset. I Romarbrevet 5 ger Paulus oss en viktig undervisning (v 14, 18–19):

Adam är en förebild till den som skulle komma.

Liksom en endas fall ledde till fördömelse för alla människor, så har en endas rättfärdighet lett till ett frikännande, till liv för alla människor. Liksom de många stod som syndare genom en enda människas olydnad, så ska också de många stå som rättfärdiga genom den endes lydnad.

Ola Österbacka

Trons kamp

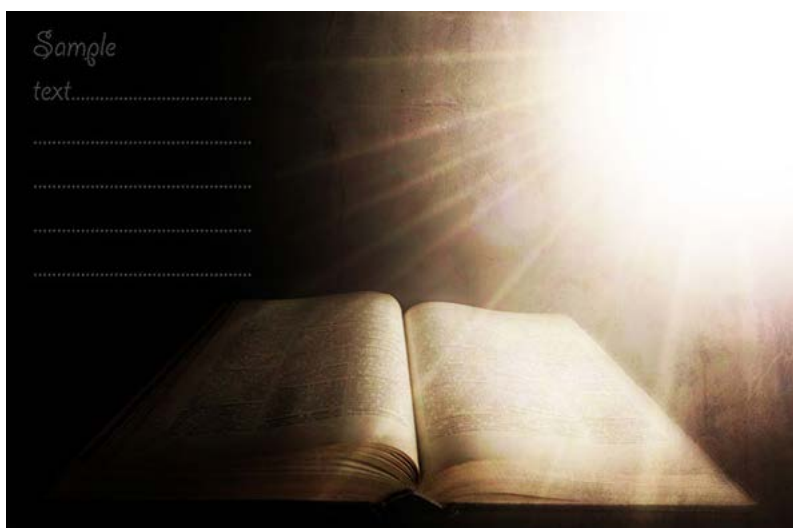
– att hålla sig fast vid Gud (1 Mos. 32:22–31)

DE LIVGIVANDE, FÖRLÖSANDE ORDEN når församlingen redan i gudstjänstens inledning: ”Dina synder är dig förlåtna. I Faderns, Sonens och den helige Andes namn. Amen.” Kristus själv uttalar dessa ord, genom prästens mun, över alla som bekänt sina synder.

En syndabekännelse med efterföljande avlösning skedde också en tidig morgon för nära fyra tusen år sedan. Natten vid Jabbok var mörk och laddad. Jakob stod ensam, mellan ett förflutet han inte kunde fly ifrån och en framtid han inte kunde kontrollera. Bakom honom låg bedrägeriet, skulden och rädslan. Framför honom väntade Esau, brodern han sårat och fruktade. I denna gränsmark mötte Jakob Herren. Inte i klarhet och frid, utan i kamp.

Det är en märklig berättelse: Herren själv gick i närkamp med Jakob. Jakob kämpade hela natten, och kampen var på liv och död. Tron visade sig inte som lugn visshet utan som envis uthållighet. Jakob höll ut, inte därför att han var stark, utan därför att han inte hade någon annanstans att gå (jfr Joh 6:68). Trons kamp är ofta just sådan: att stanna kvar hos Gud därför att varje annat alternativ är uteslutet.

När morgonen närmade sig slog Herren Jakob på höftleden så att han blev halt. Men Jakob gav inte upp, tvärtom: I sin svaghet

DEPOSITPHOTOS

klamrade han sig fast ännu hårdare och sade de ord som sammanfattar trons väsen: ”Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig” (v 26). Här avslöjas tron som något mer än känsla eller förnuft, ja som något som ibland går helt på tvärs emot all känsla och allt förnuft.

Tron är att hålla sig till Herrens löfte, även när Herren tycks vara emot oss (jfr Matt 15:21–28). Jakob segrade, men det var en anorlunda seger. Hosea säger om honom: ”I moderlivet grep han sin bror i hälen, i sin mannakraft kämpade han med Gud. Ja, han kämpade med ängeln och vann seger, *han grät och bad honom om nåd*” (Hos 12:3–4). Detta var Jakobs seger: att han snyftande bad om nåd! Och den ”ängel” som han bönföll var Herrens oskapade ängel Kristus, som gör det möjligt att se Gud ”ansikte mot ansikte” (v 30).

”Vad är ditt namn?” (v 27) frågade Herren. ”Jakob” blev svaret, d.v.s. ”Jag är Jakob – ’den som bedrar’ – den som är en fattig, syndig människa, som är född med

synd och i hela mitt liv på många sätt har brutit mot dig, [jag] bekänner av hela mitt hjärta inför dig, helige och rättfärdige Gud ...”

Detta är den största och viktigaste segern i en människas liv: Att få sin egen rättfärdighet knäckt, sin stolthet krossad, sin självtillit nedbruten. Lagen dödade Jakob. I

brottningskampen med Herren gick hans höft ur led och han haltade därefter som en bruten man. Välsignelsen kom inte som belöning för styrka utan som gåva till den som knappt kunde stå på egna ben längre.

Jakob hade i denna tidiga otta blivit förlåten och befriad från allt sitt eget. När han hade bekänt sitt eget syndfulla namn fick han i ”avlösningen” ett nytt namn; Israel, ”den som kämpar med Gud” eller ”den som står stark inför Gud och människor” (LXX).

Bekännelsen leder inte till förkastelse, utan till förvandling. Trons kamp slutar inte med seger i mänsklig mening, utan med att vi, sårade men burna, lär oss att leva av Guds nåd allena. I den kampen formas tron – inte som världslig triumf, utan som tillit och hoppfull förtröstan på Gud och Hans löften.

Amen.

Lars Borgström

Guds vapenrustning

Sanningens bälte

Aposteln Paulus säger åt oss att ta på en vapenrustning (Ef 6:11–17). Den första delen är sanningens bälte: *Stå alltså fasta, med sanningen som bälte runt höfterna*, säger Paulus. Ett bälte har en tydlig funktion: att hålla på plats kläderna. Nu säger Paulus att *sanningen* är som ett bälte. Sanningens bälte håller på plats några viktiga kläder så att sanningen om vår synd inte syns. Det är skinnande, vita kläder som Gud har gett oss: Den vita dräkten, Kristi rättfärdighet. *Alla ni som blivit döpta till Kristus har iklätt er Kristus* (Gal 3:27).

Rättfärdighetens pansar

Ett pansar beskyddar soldatens allra viktigaste kroppsdel: nämligen hjärtat. Så en soldats pansar behöver vara gjord av ett rejält material som inte kan krossas. Det behöver också den kristnes pansar vara. Och det är det: Pansaret som vi har fått kallar Paulus *rättfärdighetens pansar*. Det pansaret är rejält och kan inte förstöras, för rättfärdigheten som Jesus har vunnit genom sitt liv och sin död för oss är ett faktum och kan aldrig någonsin förstöras.

Evangeliets skor

Han säger också: *Bär som skor på era fötter den beredskap som fridens evangelium ger*. Ifall man har skor

LIGHTSTOCK

på fötterna, så är man redo för att gå någonstans, när det behövs. Men ifall man inte har på sig skorna, så skulle det ta lite tid att knyta dem, innan man kan rycka ut. Det är viktigt för en soldat att alltid vara redo! På samma sätt är det med evangeliet, säger Paulus. När vi alltid har evangeliet med oss, så kan vi vara beredda på vad som än möter oss här i livet. Då kan vi vara redo att rycka ut för att bekänna vår tro på evangeliet.

Trons sköld

Han säger också: *Ta dessutom trons sköld, med den kan ni släcka den ondes alla brinnande pilar*. Skölden är en av de mest sårbara delarna av en soldats vapenrustning. För skölden kan inte skydda hela kroppen hela tiden, utan bara en begränsad yta åt gången. Tänk om en soldat plötsligt blir angripen från sidan eller bakifrån, när han har vänt skölden framåt! På samma sätt kan en kristen bli angripen från oväntade håll. Vi ser

genom historien hur djävulen har lyckats angripa kyrkan, inte bara utifrån, utan till och med inifrån genom falska profeter. Därför gäller det att vi alltid är alerta och håller upp trons sköld mot faror från olika håll.

Frälsningens hjälm

Ta emot frälsningens hjälm, säger han också. Precis som pansaret skyddar

hjärtat, skyddar också hjälmen en väldigt viktig kroppsdel, nämligen huvudet. För oss människor är frälsningen lika viktig som en hjälm är för en soldat. Utan frälsning, inget liv. Men vi behöver inte oroa oss för att frälsningens hjälm ska gå sönder. Precis som rättfärdighetens pansar så bygger frälsningens hjälm på Jesu frälsningsverk som inte kan förstöras.

Andens svärd

Han säger: *Ta emot Andens svärd, som är Guds ord*. Vi har ett svärd som inga andra religioner har. Vi har Guds livgivande ord. Kristendomen sprids inte med hjälp av *jordiska svärd*, utan med hjälp av *Andens svärd*. Jordiska svärd och hot kan inte omvända människor till att tro på Jesus. Det är det bara *Andens svärd* som kan. *Jag skäms inte för evangeliet. Det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, juden först men också greken* (Rom 1:16).

Bjarte Edvardsen

Brödet från himlen

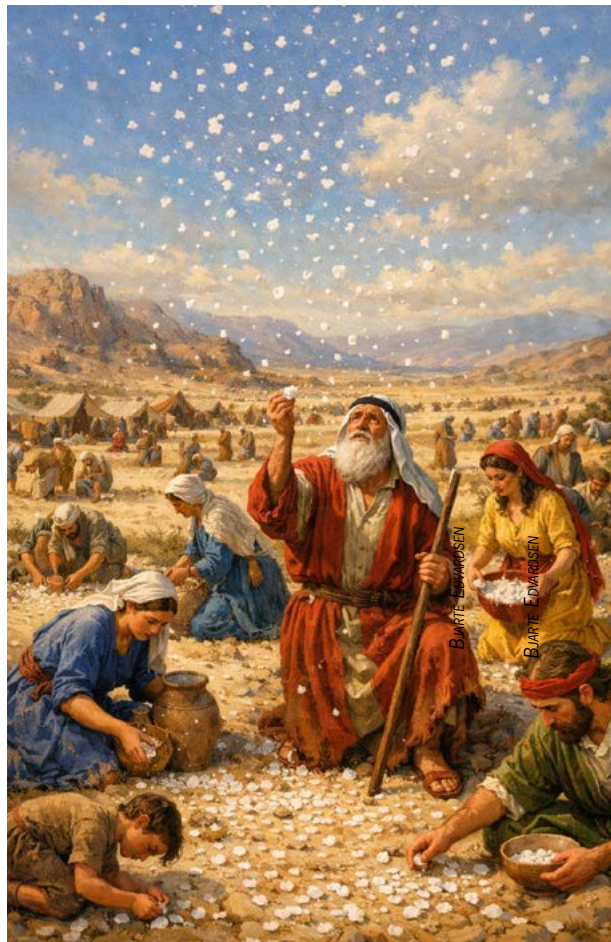
Detta är brödet som
HERREN har gett er att äta.
2 Mos 16:15

ISRAELS BARN VISSTE INTE VAD det var som föll ifrån himmelen. De gjorde jämförelser med sina erfarenheter, men det var ändå något annat. Det var som rimfrost, liknade koriander och smakade som semla med honung. Men ändå var det något annorlunda, något alldeles nytt. Bibelkritiken vill här, som på alla andra ställen när Gud griper in och handlar, försöka förklara undret med att det växte tamariskbuskar i det här området och från dessa buskar kunde man mala fröna till mjöl.

Också detta var ett tecken eller förutsägelse om Herren Jesus på hur han skulle vara, han som själv är det levande brödet. Han var som en människa och var en människa, talade och levde som vi. Han liknade oss men var ändå en annan, annorlunda än alla andra.

På samma sätt är det med brödet på altaret. Brödet på altaret liknar annat bröd och det smakar på samma sätt. Ja vi känner till dess enkla ingredienser. Ändå är det något annat, ett levande bröd från himlen, Kristi kropp. Varför är det levande och kraftigt? Det är förenat med Ordet och inneslutet i hans befallning. Brödet, över vilket vi läser välsignelsen, är det inte en delaktighet av Jesu kropp? Därför kan vi med glädje sjunga: *"Jag säkert vet, vad här jag får, fast mitt förnuft det övergår"* (T Kingo).

Det levande brödet ger också liv när döden hotar. För Israels barn var detta påtagligt. De höll på att

svälta ihjäl. Vi ska betänka: det var ingen liten skara som var på väg genom öknen. Enligt de uppgifter vi har var det omkring två miljoner som var på flykt tillbaka till Kanaans land. Då sände Gud dem fåglar att mätta sig med och bröd från himmelen. Detta var livets bröd i dubbel mening, både för kroppen och själen.

Kan själen då mättas av bröd? Ja, av det bröd som inte är något annat bröd. Det som kom från himmelen var ett tecken på Guds närhet och närvaro, på samma sätt som molnstoden om dagen och eldstoden på natten. Då blev brödet från himmelen en mättnad för själen och en trygghet i öknen.

Vad ska då vi tänka när vi hör och läser detta? Än idag kommer Herren Jesus och besöker sitt folk med detta bröd. Varje gång vi firar

nattvard ställer förnuftet samma fråga som Israels barn i öknen: Vad är detta? Altarbrödet är en mättnad för själen, det trygga tecknet på Guds närvaro. Vi kan här också tänka på frågan: Var finns kyrkan? Där Guds ord predikas och sakramenten förvaltas enligt hans befallning. På samma sätt som den fanns i öknen under vandrigen tillbaka till Kanaans land.

Det är svårt att inte göra kopplingar till nattvarden när vi läser denna berättelse om Israels barn i öknen. Det är så mycket som påminner oss. Under hela ökenvandringen åt Israels barn brödet från himmelen. I 40 hela år fick Israels barn erfara Psaltarens: *Allas ögon hoppas på dig, och du ger dem deras mat i rätt tid. Du öppnar din hand och mättar allt levande med nåd* (Ps 145:15–16).

När de kom fram till Kanaans land behövde de inte längre mannat. I löftets land är Guds löften uppfyllda. Då var de framme vid landet som flöt av mjölk och honung. Därför liknas vår tid och vårt jordeliv som en vandring, likt den som Israels barn gjorde. Vi kan äta oss mätta flera gånger om, ja vi har mer än mat för dagen. Herren överger ingen, Israels barn skulle samlas av mannat som Herren gav varken mer eller mindre. När vi hör detta ska vi tänka på att Herren ger var en vad han behöver, han tänker i sin nåd på just dig. Kunde han ge mat till denna stora skara i öknen, kan han ge mat åt fåglarna och klä liljorna så har han också sin största omsorg om dig.

Ingvar Adriansson

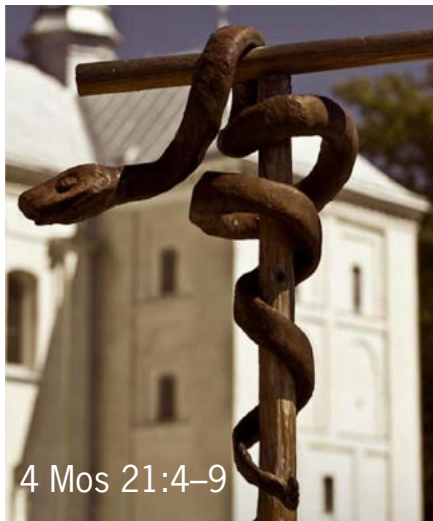
Kopparormen

ISRAELS FOLK STÅR PÅ TRÖSKELN till att gå in i det förlovade landet. Efter närmare 40 år i öknen ska de snart korsa Jordan och komma in i Kanaans land. Förutom Kaleb och Josua, var det ingen som var över 20 år när de lämnade slaveriet i Egypten, som skulle få komma in i Kanaan. Orsaken var deras olydnad och otro mot Gud och hans löften.

Men också den nya unga generationen visar samma otålighet mot Gud och mot Mose: ”Varför har ni fört oss upp ur Egypten så att vi måste dö i öknen? Här finns ju varken bröd eller vatten och vår själ avskyr den eländiga mat vi får.” De visar samma blindhet och otacksamhet för all godhet som Gud har visat dem som den förra generationen visade.

Då sänder Gud giftiga ormar bland folket. De blir bitna och många dör. Och nu vänder sig folket till Mose och säger: ”Vi har syndat genom att vi talade mot HERREN och mot dig. Be till HERREN att han tar bort dessa ormar från oss.” Och Mose bad för folket och fick order av HERREN att göra en orm och sätta upp den på en påle. ”Den som har blivit ormbiten och ser på den ska leva”, lovade HERREN. Mose gjorde en orm av koppar och satte upp den på pålen och var och en som hade blivit biten av en orm kunde fästa blicken på kopparormen och därigenom få leva.

Visst var det ett mycket märkligt direktiv som Mose fick av Gud för att rädda folket. Jag tror inte att någon bland folket hade väntat sig att det skulle ske på ett sådant sätt. Kanske tänkte de att Gud skulle sända en eld för att bränna upp ormarna och kanske uppmanas att smörja någon salva på ormbetten. Och lika förunderligt är väl också

4 Mos 21:4–9

PIVABAY

hans ingripande för att rädda oss. För att vi ska få leva så låter han sin älskade Son Jesus dö på ett kors! Ja, ordet om korset är en dårskap för dem som går förlorade (1 Kor 1:18).

Men Gud tar inte råd av oss. *Vem har förstått Herrens sinne? Eller vem har varit hans rådgivare?* läser vi från Romarbrevet. *Nej, liksom himlen är högre än jorden, så är mina vägar högre än era vägar och mina tankar högre än era tankar* (Jes 55:9).

Folket i öknen överlevde ormbetten genom att se upp på den som hängde på pålen. Det var serumet. Det behövdes inte mer, det var nog. I Jesu samtal med Nikodemus (Joh 3), pekar Jesus på denna händelse i öknen: ”Och så som Mose upphöjde ormen i öknen måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på honom ska ha evigt liv.” Där är serumet. Det behövs inte mer, det är nog.

Bara de ormbitna som fäste blicken på kopparormen hade löfte om att få leva. Samma gäller för oss. Vi måste fästa vår blick på Jesus. Vi har sannerligen blivit bitna av ormen, djävulen. Hans gift har inte bara dragit den lekamliga döden över oss utan också den

eviga döden. I oss själva går vi en lika säker död till mötes som folket i öknen. Vi kan inte fly undan, vi kan inte rädda oss själva. Men just därför sände Gud sin Son till världen. Han gjorde det av kärlek till oss. *Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv* (Joh 3:16).

Skidskyttar imponerar på mig. De måste vara uthålliga och kunna skjuta med precision. Lägg märke till hur de redan när de närmar sig skjutmattan har blicken riktad mot målet. Då finns *möjligheten* att resultatet blir bra.

De ormbitna i öknen uppmanades att fästa blicken på kopparormen. På samma sätt uppmanas vi att ha blicken riktad på Jesus. *Och låt oss ha blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare* (Hebr 12:2). Då finns inte bara möjligheten att det kan gå bra. Då finns också *garantin* för att det ska gå bra. Att ha **blicken** fäst på Jesus innebär att det är honom som vi i första hand fokuserar på. Det är hans ord och löften som vi litar på. Det HERREN lovade de ormbitna i öknen det höll han. Det Jesus lovade oss på korset det håller han. Där lovade han rövaren evigt liv. Och där lovade han oss att allt var fullbordat. *Han blev genomborrad för våra brott, slagen för våra synder. Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg. Men all vår skuld lade HERREN på honom* (Jes 53:5–6).

Han fullgjorde vad vi borde och blev vår rättfärdighet. Han avvände vårt elände för båd' tid och evighet. Han förvärvade att vi ärvde ljus och frid och salighet. Amen.

Lars Gunnarsson

Rättfärdiggörelsen och påsken

DÖDEN ÄR UPPSLUKAD och segern vunnen. Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack, som ger oss segern genom vår Herre Jesus Kristus (1 Kor. 15:54–57).

Nu är döden besegrad. När Jesus lidit syndens straff till fullo, när han druckit Guds vredes bägare till botten, är synden sonad, skulden betalt och straffet avtjänat för en hel värld. Och om dödens udd, som är synden, är bruten, så är också döden besegrad. Därför går Jesus ur graven på tredje dagen.

Uppståndelsen ger oss en ny syn på döden. Döden är inte längre en återvändsgränd, vi behöver inte längre se på döden med rädsla, och förtvivlan. Den är inte vår fiende, den har besegrats. Eftersom Jesus fick liv, har vi också löfte om att få liv genom honom.

Jesus säger (Joh. 11:25):

*Jag är uppståndelsen och livet.
Den som tror på mig skall leva
om han än dör.*

Ängeln hade berättat för herdarna om att han skulle födas: *En frälsare [är] född åt er* (Luk. 2:11). En ängel skulle också finnas i graven och vittna om hans uppståndelse:

*Var inte förskräckt! Ni söker
Jesus från Nasaret, den korsfäste.
Han är uppstånden, han är inte
här.*

Bevisen för hans uppståndelse var så viktiga för kristendomen att Gud sände sin budbärare för att säkra platsen, på samma sätt som polisen stänglar av en brottsplats. Man bevakar den. Nu finns en ängel där. Han väntar på kvinnorna. Hans enda uppgift är att öppna graven och visa platsen där han låg och berätta för dem att Jesus har uppstått.

DEPOSITPHOTOS

Senare skulle Jesus visa sig för Emmausvandrarerna, Petrus, Jakob, Johannes och resten av lärjungarna, en grupp på 500 troende vid ett och samma tillfälle samt aposteln Paulus. Men det var viktigt att de hade fått se honom död på korset och den tomma graven med svepningen, för att de inte bara skulle se att han levde, utan att han verkligen hade återuppstått, besegrat döden.

Om han inte dött, så hade han inte kunnat uppstå. Om han inte dött hade han inte kunnat sona för våra synder. Om han inte uppstått hade vi inte haft Guds bekräftelse på att betalningen var mottagen, att vi är rättfärdigförklarade.

Skriften säger (Rom. 4:25):

Han ... utlämnades för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull.

D.v.s. våra synder förde honom till korset, och Guds frikännande dom, när han förklarade synden sonad, förde honom ur graven. Det var på grund av vår rättfärdiggörelse han uppstod. Gud förklarar syndaren frikänd och låter Kristus uppstå.

Kristi död och uppståndelse hänger samman. Uppståndelsen är den säkra grunden för allt vi tror och hoppas på.

Om Jesus inte uppstått hade han ingen makt att frälsa syndare. Men eftersom han har uppstått vet vi att Jesus har makten att frälsa syndare. Det är en uppstånden Kristus, en segrande Kristus, en som triumferar över döden, som ger oss tron, bevarar oss i tron, ger syndare frid, förlåtelse, evigt liv och hopp.

Uppståndelsen ger oss hopp, för den visar att Gud infriar alla sina löften.

Om någon lovade att ge dig en miljon kronor på tisdag, och sedan tusen kronor på onsdag, skulle du förstås ha skäl att tvivla. Men om du då på tisdag finner en miljon på kontot, så lär du inte tvivla att du kommer att få den där tusenlappen på onsdag. Han hade hållit sitt första löfte.

Jesus har uppstått. Har vi då någon anledning att tvivla att förlåtelsen inte skulle gälla oss? Jesus har uppstått, har vi någon anledning att tvivla att han skall bevara

oss, att han ska ge oss evigt liv efter döden, att vi skall få komma hem till honom efter döden, att vi skall uppstå med våra kroppar?

Så fick kvinnorna som kommit med sorg vända tillbaka med ett glädjebudskap.

Var inte förskräckta! Ni söker Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden, han är inte här. Se, här är platsen där de lade honom. Men gå och säg till hans lärjungar och särskilt till Petrus: Han skall gå före er till Galiléen, och där skall ni få se honom så som han har sagt er.

Du och jag har också ett glädjebudskap. Synden är inte vår herre,

Jesus är vår herre. Skulden dömer oss inte. Jesus har betalt skulden. Straffet skrämmer oss inte längre, Jesus har burit vårt straff på korset. Döden är inte en ändstation. Jesus har segrat över döden och ger oss evigt liv, en gemenskap med honom.

Låt oss gå och berätta för världen om Jesus, den korsfäste och uppståndne, Guds evige Son, som gått ur sin grav och skall komma åter!

Han kom till världen på ett övernaturligt sätt och lämnade den på ett övernaturligt sätt. Hans födelse var naturlig, men hans tillkomst i jungfrun Marias moderliv

var övernaturlig. Hans död var en vanlig död, han dog en brottslings död. Men hans uppståndelse var övernaturlig. Jesu uppståndelse visar att Jesus är Guds Son som är segraren över synd och död. Jesu uppståndelse visar att hans verk är fullkomligt, när han på korset segrade över synd, död och helvetet.

När vi döptes dog vi med Kristus och uppstod med Honom. Våra synder begravdes i dopet och vi ikläddes hans rättfärdighet. Låt oss vandra såsom återuppväckta kristna, iklädda hans rättfärdighet i kraft av hans uppståndelse!

Stefan Sjöqvist

För 500 år sedan

– när gudstjänsten fick ett modersmål

1526 – FEM ÅR HADE GÅTT sedan Martin Luther bannlystes av påven. Från Wittenberg, reformationens centrum, hade evangeliet spridit sig alltmer. En viktig tanke för Luther var att Guds ord skulle predikas på ett sätt som vanliga människor kunde förstå. Han hade därför översatt Nya testamentet till flytande och begriplig tyska och även komponerat ett antal nya tyska psalmer. Fler och fler platser firade nu gudstjänster på sitt modersmål; böner, textläsningar och psalmer var inte längre på latin, utan på tyska. Men det verkade förvirrande med så många olika nya gudstjänster, så Luthers vänner bad honom att utforma en gemensam standardliturgi för användning överallt.

Luther tvekade eftersom han inte ville att ett visst system skulle bli en tvångströja. Det viktiga är att evangeliet predikas korrekt och att sakramenten förvaltas enligt Kristi instiftande. Där Ordet hörs

och sakramenten förvaltas, där är Jesus själv nära – till tröst, till frälsning och till liv.

Men i början av år 1526 publicerades Luthers ”tyska mäsas” (*Deutsche Messe und Ordnung des Gottesdiensts*). I förordet betonade han att det var en fri fråga om församlingarna skulle använda denna nya gudstjänstordning från Wittenberg. Han nämnde också att han inte hade något emot latin. Idealet hade varit att personerna i församlingen var så språkkunniga att man kunde växla mellan gudstjänster på latin, grekiska, hebreiska och tyska från söndag till söndag.

Förutom predikan skulle hela gudstjänsten sjungas. Pastorn skulle läsa/sjunga kollektbönen, epistel- och evangelietexterna, nattvardens ord, välsignelsen med mera. Det var viktigt för Luther att den musikaliska utrustningen skulle passa väl till det tyska språkets egen talrytm och melodi.

Därför hade han komponerat ny musik själv och fått hjälp av kompositören Johann Walter med arrangemangen, så att noterna och orden skulle passa perfekt ihop.

Några år tidigare hade församlingen varit närvarande i kyrkan och hört klockor, sett rökelse, hört

prästen läsa, sjunga och be på latin, och lyssnat på en kör som också sjöng mestadels på latin, det gamla kyrkospråket som de flesta inte förstod mycket av. Men nu blev de mycket mer engagerade genom att kunna sjunga tyskspråkiga psalmer och liturgiska sånger. Evangeliet om frälsaren Jesus som dog för våra synder och uppstod igen nådde dem på ett nytt sätt när de också fick delta i gudstjänsten med sina egna röster och på sitt eget modersmål.

Luther behöll mycket av den gamla mässans struktur. Det nya – förutom användningen av modersmålet och församlingens deltagande i sångerna – var att predikan nu fick en mer central och större plats; för människor behövde utbildning och hjälp att förstå Bibeln. Helgonåkallan och böner som presenterade nattvarden som ett *offer*, som prästen upprepade gånger frambar till Gud, rensades bort. Istället är sakramentet Guds gåva till församlingen. Så här tänkte reformatörerna också om gudstjänsten i allmänhet: Här är det Gud som tjänar oss, inte i första hand vi som tjänar honom. I sin stora nåd ger han oss syndernas förlåtelse helt oförtjänt, allena för Kristi skull.

Deutsche Messes inflytande var stort. Den lade grunden för den lutherska gudstjänsttraditionen i Tyskland, Norden och så småningom stora delar av världen. Bibelöversättningar, katekesundervisning och församlingssång var nära kopplade till de nya liturgierna. Idag, 500 år senare, har kyrkor i Afrika, Asien, Amerika och här i Europa gudstjänster där evangeliet hörs på det språk människor förstår: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila.” ”Era synder är förlåtna!” ”Kristi kropp, för dig utgiven. Kristi blod, för dig utgjutet.” Vi tar emot honom och de gåvor han ger oss genom nådens

Innehåll och ordning i den nya tyska gudstjänstordningen (Wikipedia):

- En andlig sång eller tyskspråkig hymn
- Kyrie eleison (tre gånger)
- Gemensam bön (läst vänd mot altaret)
- Epistel (läst vänd mot publiken)
- En tysk psalm (sjungen med hela kören)
- Evangelietext (läst vänd mot publiken)
- Trosbekännelsen sjöngs på tyska
- Predikan (över evangelietexten)
- Fader vår på tyska
- Altargång för den som vill ha det
- Välsignelse av brödet
- Upphöjning av brödet som Kristi kropp
- Utdelande av Kristi kropp
- Sanctus på tyska (eller en av psalmerna ”Gott Sei Gelobet ” och ”Jesus Christus unser Heiland”)
- Välsignelse av vinet
- Distribution av Kristi blod
- Sanctus eller Agnus Dei på tyska (eller en av psalmerna ”Gott Sei Gelobet ” och ”Jesus Christus unser Heiland”)
- Tacksägelsekollekt
- Den aronitiska välsignelsen

medel, evangeliet i ord och sakrament – utan några språkbarriärer.

Att vi har både Bibeln, psalmböckerna och gudstjänsterna på vårt eget modersmål är ett betydande arv från den lutherska reformationen som vi kan vara mycket tacksamma för.

Tor Jakob Welde

Reformationsaltaret i Wittenberg (Wikipedia).

Hälsning från våra ryska trossyskon

En av våra systerkyrkor inom CELC är *Evangelical Lutheran Church – Concord* i Ryssland. I början av 1990-talet inledde WELS missionsverksamhet i staden Novosibirsk i södra Sibirien. Novosibirsk är Rysslands tredje största stad efter Moskva och S:t Petersburg och ligger vid den kända transsibiriska järnvägen.

Kyrkan har verksamhet i stadens centrum och i regionen Akademgorodok söderut, och också i staden Iskitim lite längre söderut. Dessutom finns en liten grupp i Tomsk 250 km nordost om Novosibirsk. Pastorer är *Alexei Fehring* och *Arkady Sedelnikov*. År 2014 övergick församlingen i Sevastopol, Krim, med dess pastor *Viktor Paschenko* till Concord. En studerande, *Andre Gydkov*, är kandidat att kallas till pastorsämbetet efter att ha fullgjort sina seminariestudier i höst.

Luke och *Jennifer Wolfgramm* var verksamma i Novosibirsk under 25 år. Efter det har kunnat hålla kontakt via Internet. Luke har delgett oss en video från påsken 2025 där pastor Alexei Fehring ger en hälsning inför CELC:s Europakonferens. Luke träffade pastor Alexei i Kazakstan i november och han berättade då att förhållandena är stabila.

Pastor Alexei Fehringers hälsning påsken 2025 (han syns på bilden till höger med sin kollega):

Hälsningar från Ryssland! Kära bröder och systrar! Ni vet att vi lever i svåra tider. Under de senaste åren har Herren tillåtit många kristna i världen, också inom vår kyrka, att bli utsatta för svåra förhållanden: sjukdomar, ekonomiska kriser, krig, allmänt moraliskt förfall, förnekelse av traditionella kristna värden, hat mellan folken, med mera.

Herren Jesus förutsåg alla dessa vedermödor i den Heliga Skrift. Det är en prövning för oss alla och för

hela den kristna kyrkan. Det påminner oss om att tiden själv snart kommer att ta slut när Jesus Kristus återvänder.

Men Gud ske tack, att vi ännu kan samlas till gudstjänst, be, meditera över Hans Ord och njuta välsignelsen av hans nådiga löften. Trots alla problem står nya möjligheter fortfarande öppna för oss att predika evangelium. Det är viktigt för oss alla att använda dessa möjligheter att förkunna den frid som den uppståndne Livets Herre ger oss. Människorna behöver desperat Guds goda nyheter. Vi har ett mycket viktigt arbete att göra!

Beroende på olika omständigheter kan vi tyvärr inte sända delegater till CELC-mötet i år, men våra hjärtan är hos er. Vi delar den oskattbara enheten med er i Jesus Kristus. Vänner, oroa er inte för oss. I allmänhet klarar vi oss bra, eftersom vi är i mycket pålitliga händer, vår Herres händer. Vi är övertygade om att Han har en underbar plan för oss, en plan att ge oss en framtid och ett hopp, som profeten Jeremia skriver (Jer 29:11).

Vi ber om era förböner, och särskilt att Guds Ord skulle spridas ut över Ryssland, att vi skulle få flera seminariestudenter, att vår kyrka skulle tillväxa i andlig mognad och antal, och att Gud skulle fortsätta att välsigna våra pastorers arbete. Tack för era böner! Må Gud välsigna er!

Finns det något som kan sägas vara en dålig fråga?

Ibland kom Jesu fiender till honom med en fråga, men det var inte för att de ville ha ett svar. De ville fånga honom i hans ord. Sådana frågor var dåliga frågor.

Men de som frågade var ju Jesu fiender. Kan det hända att kristna ställer dåliga frågor?

Frågor med felaktiga antaganden

En kristen kan kämpa med inre ilska mot Gud. Han kan komma till dig och fråga: ”Varför lät Gud detta hemska hända min familj?” Du håller med om att det som hände den här familjen var fruktansvärt. Du förstår att smärta kan vara kraftig och leda till sådana frågor.

oskyldigt barn: ”Fuskade du på ditt stavningsprov igen?” kan barnet som aldrig fuskat på stavningsprov inte svara ja eller nej. ”Ja” skulle vara en lögn, och ett enkelt ”nej” tar inte upp problemet i frågan. Det här är en dålig fråga för den innehåller ett felaktigt antagande.

Kristna kan ställa frågor till Gud utan att ha för avsikt att göra fel. De är ivriga att ära Gud även när de har ont och kämpar. Men kristna kan ställa frågor som innehåller felaktiga antaganden, till exempel att det är möjligt för Gud att vara ansvarig för ondska.

Ett svar från Bibeln

Hur kan du svara när någon frågar: ”Varför lät Gud detta hemska hända min familj?”

Tänk om du tillstår att det som hände den här familjen är hemskt?

tillåta det som hände dig. Är det riktigt?”

Vid den tidpunkten skulle du kunna berätta en historia. Du kan berätta om en ung man som inte var felfri men inte hade gjort något som förtjänade avrättning. Han hade inte gjort något som gjorde honom förtjänt av att säljas som slav av sina bröder.

Ni kanske förstår vart det här leder.

Han blev kidnappad. Han fördes i hemlighet till ett främmande land där han såldes som slav. Han gjorde sitt bästa för att tjäna väl men blev falskt anklagad för att ha antastat en kvinna. Han gick från slaveri till fängelse. Han hade inte gjort något för att förtjäna det han upplevde. Till och med när han hjälpte en person och sedan bad om den enkla tjänsten att bli ihågkommen, blev han bortglömd.

Hur många tårar skulle inte Josef med rätta ha kunnat fälla? Hur många gånger skulle han inte ha kunnat fråga Gud: ”Varför? Varför lät du dessa hemska saker hända?” Josef kunde ha hundra bra skäl till att tro att Gud måste ha gjort något fel.

Men det är ett sådant antagande som kan göra en fråga dålig. Det är inte i sig fel att fråga varför. En sådan fråga skulle kunna ställas av en troende nyfiken som medger att vi kanske aldrig får veta men gläder oss åt att vi kan ha frid ändå. Men frågan varför kan också komma från ett hjärta som är argt, frustrerat, förvirrat, bittert och ännu argare.

Du kanske känner igen ett sådant hjärta för att ditt eget hjärta har känt likadant.

Förlåtelse för felaktig förståelse

Josef kan ha haft hundra goda skäl

DEPOSITPHOTOS

Men det kan vara svårt att veta hur man ska svara på en sådan fråga. Vad ska man säga? Vilket är svaret på detta *varför*?

Vad är det som gör det svårt att svara på vissa frågor? Finns det kanske ett svar fast vi inte lärt oss det än? Eller är det något fel med frågan så att det faktiskt är omöjligt att svara på den?

Om en förälder säger till ett

Du framhåller att innan synden kom in i världen fanns det inga hemsigheter där. Du går med på att Gud har allt under kontroll och att kristna gör rätt när de går till Gud med alla sina bekymmer. Sedan säger du vänligt till din bekymrade bror eller syster i Kristus: ”Jag tror jag förstår hur du tänker. Du lider så mycket och du kan inte förstå hur en Gud som älskar dig kunde

att anta att Gud måste ha gjort något fel.

Men efter att ha levat nästan halva sitt liv som offer, förstod på något sätt han att det inte var Gud som var problemet. När allt förändrats och Josef blivit härskare över Egypten såg han in i ögon som var skräckslagna. Hans bröder visste hur deras handlingar hade påverkat en oskyldig man, en man som nu skulle kunna släppa lös all bitterhet och ilska som kunde ha förtärt honom under mer än ett decennium.

Men vad sa Josef? *Ni menade ont mot mig, men Gud har menat något gott genom det, för att bevara många människor vid liv* (1 Mos 50:20).

Varför lät Gud detta hemska hända min familj?

Frågor visar en iver att växa. Kristna vill veta allt som går att veta.

Om frågan antyder att Gud skulle kunna vara ansvarig för det onda eller att Gud på något sätt har varit något annat än kärleks-

full, då vet vi att frågan är dålig. Den innehåller en anklagelse som inte är sann. Det finns ondska i världen, men Gud är inte källa till den.

Det som är fantastiskt är vad Gud kan göra mitt i ondskan. På något sätt är Gud mitt i det hemska mäktig att genomföra sin goda och nådiga plan till sina barns bästa. Det är ett mirakel bortom vår förståelse.

Kan det ibland kännas som att sådana ord är ett enkelt sätt att slippa möta verkligheten?

Josef säger aldrig att han förstår varför hans liv tilläts gå en väg i stället för en annan. Det han säger är vad han med säkerhet vet: "Ni, mina bröder, syndade mot mig. Det som hände var ont, men min älskade Gud är mäktigare än er ondska."

Guds kärlek gjorde brödernas onda avsikt om intet, och Guds kärlek förvandlade det till något gott även för bröderna som syndat mot Josef.

Det finns mer. Guds kärlek är

så mäktig att den kunde tvätta bort synden att de med onda avsikter sålde sin bror till slaveri. Guds kärlek tvättar bort de tillfallen då vi fått för oss att vi vet bättre och trott att det är Gud som är problemet.

Vilken glädje att veta att Gud förlåter dåliga frågor när en sådan tanke har smugit sig in i någon av våra frågor!

En iver att växa

Det finns något som heter en dålig fråga. Men det finns också många bra frågor, viktiga frågor, tankeväckande frågor. Frågor visar en iver att växa. Kristna vill veta allt som man kan veta. Guds barn är medvetna om att hans Ord innehåller *allt vi behöver för liv och gudsfruktan genom kunskapen om honom* (2 Pet 1:3). Guds barn vill *göra varje tanke till en lydlig fånge hos Kristus* (2 Kor 10:5).

Guds barn vill känna Guds fullkomliga vilja för sina liv.

Så vi ställer frågor. Bra frågor!

Ett utdrag ur miniskriften "De goda änglarna och de onda"

Även om vi låter bli att vara dumdristiga så kommer vi ändå att drabbas av faror här i världen. Det finns så många faror här i världen att vi inte kan undvika dem, även om vi försöker så gott vi kan. Inte ens den försiktigaste människa i hela världen kan undvika faror.

Det är här vi kommer in på det trösterika uttrycket "änglavakt". Änglavakt är ett bra ord, för alla människor känner till vad det betyder samtidigt som det är ett ord som stämmer överens med vad Bibeln lär: De håller vakt. Änglavakt är när änglarna skyddar oss från faror som vi drabbas av. Änglavakt är något som vi inser i efterhand att vi hade. Det var inte något som vi räknade med, utan det kom helt oväntat, precis som faran som vi drabbades av. "Där hade jag verkligen änglavakt!" kan man utbrista då.

När det händer kan vi också ta det som en bekräftelse på att vår kristna tro är sann: att den tro som vi har faktiskt inte är något påhittat utan något verkligt. För när man upplever änglavakt, så går det inte riktigt att förklara det på något annat sätt än att det var just änglarna som ingrep. Då har vi fått erfara Guds beskydd på ett väldigt tydligt sätt, och det kan faktiskt vara stärkande för tron. "Min tro är inte något påhitt!"

Bjarte Edvardsen

Biblicums förlag har gett ut en sjunde miniskrift, lämplig att skaffa för utdelning. Bjarte Edvardsen som inte bygger på tvivelaktiga spekulationer utan på vad Bibeln uppenbarar, i första hand till tröst, men även till varning och förmaning.

Pris: 30 kr. Beställ från **biblicum.nu**. Paketpris vid beställning av fem miniskrifter: 100 kr, tio 150 kr. Notera kampanjkod.

Glöm inte att be för Ukraina!

I december 2025 sände vi en julgåva på 1 000 € – tack till alla givare! – för att hjälpa våra trossyskon i Ukrainas lutherska kyrka med något inför julen. Vår kontaktperson **Olena Derevska** har sänt över 100 foton från församlingarnas verksamhet 2025 som vi hoppas kunna återge till en del i ett webbgalleri. Hon har beskrivit den ryska terrorn på följande sätt:

År 2026 började med en allvarlig energikris orsakad av rysk beskjutning. Ingen uppvärmning i tusentals flerbostadshus, i skolor och på sjukhus. Elektricitet i Kyiv ges i två timmar två gånger om dagen – dvs totalt 4 timmar med el och 20 timmar utan. Situationen i andra regioner är i stort sett likadan.

Ryssarna beskjuter nu västra Ukraina, eftersom de vill stoppa överföringen av el från Västeuropa till Kyiv.

De har beskjutit kraftverk som försåg Kyiv med värme. Flera tusen flerbostadshus med tiotusentals människor har varit utan uppvärmning i veckor. Mer än tusen flerbostadshus i Kyiv kommer att vara utan värme till slutet av uppvärmningssäsongen (de är anslutna till ett av Kyivs sex kraftverk som är helt förstört; de andra kan fortfarande repareras).

Det som händer nu kallar vi *Kholodomor*, från "kholod" = frost och "mor" = "pest, massdöd".

Fotot här ovan är taget av den ukrainska manusförfattaren Iryna Tsilyk och har publicerats på Facebook. Hon bor i denna byggnad. Det är ett flerbostadshus i Kyiv där det inte har funnits någon uppvärmning på flera veckor – de har en konstant inomhustemperatur på mellan 0 och 9 plusgrader i sina lägenheter. Vattnet i värmeelementen frös och elementen sprack, så när temperaturen utomhus tillfälligt steg rann vatten från elementen över alla våningar och längs byggnadens fasad, och frös sedan igen när temperaturen sjönk.

Nedan: Den hyrda kyrkolokalen i Kharkiv har delvis förstörts av bomber. Endast ett litet rum går att använda.

Ovan: påskgudstjänst med biskop Horpunchuk i Kyiv.
Nedan: Pingst i Ivanivka med pastor Somin.

Kommande verksamhet

Gudstjänster

Den ordinarie verksamheten planeras enligt följande:

- Gudstjänster med nattvard i Lepplax bykyrka första och tredje söndagen i månaden kl 13.
Undantag: 15.3 kl 12.00 i Johannes-Lyktan, predikan: Luke Wolfgramm
- Gudstjänst (vanligen med nattvard) i Vasa, Settlementcentrum, Villag. 1, andra söndagen i månaden kl 11
- Gudstjänst i Jakobstad, Johannes-Lyktan, Skolg. 21, fjärde söndagen i månaden kl 13
- Sporadiska gudstjänster i Närpes, Söff, kl 11 (närmast palmsöndag 29.3).

Under *stilla veckan* hålls aktläsning måndag–onsdag samt skärtorsdagsmessa torsdag 18.30 i Johannes-Lyktan.

- Långfredag kl 11.00 i Johannes-Lyktan
- Påskdagen från kl 11.30 påskbrunch och gudstjänst i Lepplax bykyrka

Övriga samlingar i Johannes-Lyktan:

- Ungdomsbibelstudium Gnistan onsdagar udda veckor kl 18.00
- Kvinnornas Bibel och Bön tisdagar jämna veckor kl 18.30
- Karabibelstudium torsdagar udda veckor kl 18.30.

Följ aktuell info: <https://sanktjohannes.info>

Kvinnohelg

med *Jennifer Wolfgramm* 13–15.3.2026. Några gäster från Sverige deltar.

Tema: *Marta och Maria*

Plats: Pörkenäs lägergård

Program:

Fredag

- 15.00 Besök på Lundagård
- 19.00 Lektion 1
- 20.00 Kvällsandakt

Lördag

- 10.00 Morgonandakt
- 10.15 Lektion 2
- 11.30 Utevistelse (enligt väder)
- 14.00 Lektion 3
- 15.30 Lektion 4
- 19.00 Sångstund och kvällsandakt

Söndag

- 9.00 Morgonandakt
- 12.00 Gudstjänst i Johannes-Lyktan
- 13.15 Lunch

Pris för kost och logi: 120 €/person, flerbäddsrums. Tillägg för enkelrum. Eget sänglinne. Vid frågor: Marika, +3580320772, marika.akerlund@me.com.

Ungdomshelg i Umeå 15–17.5.2026

För närmare information: sanktjohannes.info.

LBK: Strandgården 2–5 juli 2026

Tema: *Ni är mina vittnen, säger Herren (Jes 43:12)*

LBK:s sommarläger inleds torsdag kväll 2 juli och avslutas med högmässa söndag kl 10 och lunch.

Priser: Frukost, lunch, kvällsmat:
Vuxna 350 kr, barn 2–12 175 kr.

Enstaka måltider:

Frukost 100/50, lunch 125/65, kvällsmat 125/65

Boende:

4 bädd 1150/natt

6 bädd 1390/natt

2 bädd 895/natt

Möjlighet att tälta eller komma med husvagn/husbil.

Vidare info: www.bekannelse.se

Guds häpnads- väckande kärlek

*Detta skriver jag till er ...
som tror på Guds Sons namn
(1 Joh 5:13).*

Den som skriver dessa ord heter Johannes. Vi möter honom i evangelierna. I evangeliet som bär hans namn kallar han sig den lärjunge som Jesus älskade. Det säger en hel del om Johannes, eller hur? Ytligt sett kan det verka lite förmätet. Han verkar peka ut sig själv som en som har en högre ställning. Johannes hade visserligen en nära och speciell relation till Jesus, men om man tittar efter närmare ser man att han inte alls säger något om andra eller deras relation till Jesus. Han framhöll bara sin starka tillit till att Jesus älskade just honom. Han grundade sin identitet och sitt liv på denna enkla men mycket djupa sanning: ”Jesus älskar mig, Johannes.” Han var inte den ende som trodde det, men han var helt viss om att det gällde för honom.

Att tro på Jesus är att påstå samma sak: ”Jesus älskar mig (säg ditt namn högt). *Jag* är den som Jesus älskar. Är inte det häpnadsväckande? Särskilt när Jesus påminner oss om vem han egentligen är: inte bara en bra lärare eller ens en helig profet utan Guds sanne och ende Son. Hur skulle Guds Son kunna älska oss? Varför skulle han ens vilja lägga märke till oss? Vad skulle han se om

han tittade efter lite närmare? Inte någon som är helig. Inte någon som alltid är lydig. Inte någon som har en fullkomlig tro och alltid har gudfruktiga tankar. Ärligt talat skulle han se det fallna människosläktets syndiga son eller dotter.

Men detta är den överraskande sanningen: Jesus älskar dig i alla fall. Han älskar dig trots din synd: inte för att din synd inte spelar någon roll utan för att han har gjort något åt den. Tidigare i sitt brev skriver Johannes: *Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud, utan att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder.* Och eftersom han är Guds Son gäller den försoningen världens synder inklusive dina. I honom är ditt förflutna fullkomligt och inget du behöver oroa dig för. Själve Guds Son har utplånat varenda synd, varenda ångrad handling och varenda oren tanke. *Du* är den lärjunge som han älskar. Låt den sanningen göra dig fri här i livet.

Tack Herre Jesus. Tack för att du tog mina synder på dig och strök ut min skuld. Hjälp mig att leva idag i den frihet som du har gett mig. Amen.